

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยปัจจัยทางธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อ ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย : เปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักกับวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้ เพื่อศึกษาลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะของคณะกรรมการบริษัท คณะกรรมการตรวจสอบ ผู้ตรวจสอบภายใน และผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ เพื่อศึกษาลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน ลักษณะทางโครงสร้าง และลักษณะทางการตลาดของธุรกิจ เพื่อศึกษาระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน เพื่อเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ลักษณะเฉพาะของธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ซึ่งระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี พ.ศ. 2548 มาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ของกลุ่มตัวอย่างจากบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS for Window โดยใช้สถิติค่าสถิติพรรณนา (Description Statistics) เพื่อศึกษาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะคณะกรรมการบริษัทของธุรกิจ และลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบของธุรกิจ ลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงานของธุรกิจ และลักษณะทางโครงสร้างของธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ซึ่งระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ใช้สถิติ t-tests for Independent – Samples of Means เพื่อการเปรียบเทียบระหว่างระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักกับวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก การหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยทางธุรกิจ ซึ่งประกอบด้วย ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะคณะกรรมการบริษัทของธุรกิจ ลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบ

ของธุรกิจ ลักษณะผู้ตรวจสอบภายในของธุรกิจ และ ลักษณะผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ และ ลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงานของธุรกิจ ลักษณะทางโครงสร้างของธุรกิจ และลักษณะทางการตลาดของธุรกิจ และตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณเชิงเส้น (Multiple Linear Regression Analysis) เป็นการวิเคราะห์การถดถอย สำหรับหาความสัมพันธ์เชิงพยากรณ์เพื่อศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทางธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ และลักษณะเฉพาะของธุรกิจต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ .05 ซึ่งมีผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก มีความน่าเชื่อถือที่วัดโดยค่าของ Cronbach's Alpha coefficient สำหรับข้อมูลทั่วไปของบริษัท ระหว่าง 0.9870 และ 0.9877 งบดุล ระหว่าง 0.9869 และ 0.9870 งบกำไรขาดทุน ระหว่าง 0.9869 และ 0.9870 งบกระแสเงินสด ระหว่าง 0.9868 และ 0.9870 ข้อมูลของส่วนของผู้ถือหุ้น ระหว่าง 0.9867 และ 0.9873 นโยบายการบัญชี ระหว่าง 0.9868 และ 0.9872 ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง ระหว่าง 0.9869 และ 0.9876 และข้อมูลรวมทั้งหมด 85 รายการ จำนวน 50 บริษัท มีค่าเท่ากับ 0.9872 และผลการศึกษาความน่าเชื่อถือของดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก มีค่า Cronbach's Alpha coefficient สำหรับข้อมูลทั่วไปของบริษัท ระหว่าง 0.7600 และ 0.7674 งบดุล ระหว่าง 0.7498 และ 0.7676 งบกำไรขาดทุน ระหว่าง 0.7459 และ 0.7724 งบกระแสเงินสด ระหว่าง 0.7643 และ 0.7687 ข้อมูลของส่วนของผู้ถือหุ้น ระหว่าง 0.7589 และ 0.7743 นโยบายการบัญชี ระหว่าง 0.7542 และ 0.7731 ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง ระหว่าง 0.7548 และ 0.7712 และข้อมูลรวมทั้งหมด 85 รายการ จำนวน 50 บริษัท มีค่าเท่ากับ 0.7642 ดังนั้นดัชนีการเปิดเผยข้อมูลทั้งวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก มีค่า Cronbach's Alpha coefficient มากกว่า 0.70 ทุกข้อมูล จึงยอมรับว่าข้อมูลมีความน่าเชื่อถือ และผลการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ดังนี้

5.1.1 ผลการศึกษาลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะของคณะกรรมการบริษัท คณะกรรมการตรวจสอบ ผู้ตรวจสอบภายใน และผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะคณะกรรมการบริษัทของธุรกิจ ประกอบไปด้วย ขนาดของคณะกรรมการบริษัท (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.44 คน) ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สำหรับอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.19) อัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.11) อัตราส่วนพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินของกรรมการ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.19) และอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.89) ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.35) อัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.46) ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบของธุรกิจ ประกอบไปด้วย ขนาดของคณะกรรมการตรวจสอบ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.22 คน) และอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระ (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.95) ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย สำหรับอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการตรวจสอบต่อปี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.92) และอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงิน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.10) ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ลักษณะผู้ตรวจสอบภายในของธุรกิจ ประกอบไปด้วย บริษัทที่มีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน ซึ่งพบว่ามี 44 บริษัท หรือคิดเป็น 88% มีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ ลักษณะผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ ประกอบไปด้วย ผู้สอบบัญชีภายนอกมาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ ซึ่งพบว่ามี 40 บริษัท หรือคิดเป็น 80% ซึ่งบริษัทตัวอย่างส่วนใหญ่ผู้สอบบัญชีมาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่

5.1.2 ผลการศึกษาลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน ลักษณะทางโครงสร้าง และลักษณะทางการตลาดของธุรกิจ ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงานของธุรกิจ ประกอบด้วย อัตราส่วนความสามารถในการทำกำไร ได้แก่ อัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.08%) มีแนวโน้มต่ำลงเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.38%) อัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น สำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.68%) มีแนวโน้มต่ำลงเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 22.96%) และอัตราส่วนสภาพคล่อง สำหรับปี 2548

(ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.4982 เท่า) มีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.4758 เท่า) ลักษณะทางโครงสร้างของธุรกิจ ประกอบด้วย อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นสำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.5170 เท่า) มีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.0478 เท่า) ขนาดของธุรกิจ ได้แก่ ขนาดของสินทรัพย์รวม สำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 198.26 พันล้านบาท) มีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 179.62 พันล้านบาท) ขนาดของยอดขายสุทธิ สำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 60.44 พันล้านบาท) มีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 52.02 พันล้านบาท) ขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด สำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 72.10 พันล้านบาท) มีแนวโน้มสูงขึ้นเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 65.34 พันล้านบาท) และสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยสำหรับปี 2548 (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.42%) มีแนวโน้มต่ำลงเมื่อเทียบกับปีก่อน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 35.52%) และ ลักษณะทางการตลาดของธุรกิจ ประกอบด้วย บริษัทที่มีขอบเขตการดำเนินงานธุรกิจกว้างขวาง จำนวน 12 บริษัท หรือคิดเป็น 24% ถือว่าน้อยกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับบริษัทตัวอย่างที่ไม่มีขอบเขตการดำเนินงานธุรกิจกว้างขวาง จำนวน 38 บริษัทหรือคิดเป็น 76%

5.1.3 ผลการศึกษาเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ซึ่งระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยกับเกณฑ์ พบว่า ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักของข้อมูลทั่วไป (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.497) งบดุล (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.689) งบกำไรขาดทุน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.711) งบกระแสเงินสด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.686) ข้อมูลส่วนของผู้ถือหุ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.657) นโยบายการบัญชี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.692) ข้อมูลเพิ่มเติม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.638) และข้อมูลรวมทั้งหมด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.661) ซึ่งทั้งหมดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของประเทศไทย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.78) ที่จัดอันดับโดย CIFAR (1995) และพบว่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักของข้อมูลทั่วไป (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.633) งบกำไรขาดทุน (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.645) ข้อมูลส่วนของผู้ถือหุ้น (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.621) นโยบายการบัญชี (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.596) ข้อมูลเพิ่มเติม (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.679) และข้อมูลรวมทั้งหมด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.685) สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ซึ่งทั้งหมดอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของประเทศไทย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.78) ที่จัดอันดับโดย CIFAR (1995) แต่ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีของงบดุล (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.846) และงบกระแสเงินสด (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.995) มี

ดัชนีอยู่สูงกว่าเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยของประเทศไทย (ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.78) ที่จัดอันดับโดย CIFAR (1995)

ผลการศึกษาเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ระหว่างระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักแยกแต่ละบริษัทของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พบว่าบริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 0.79 ซึ่งอยู่ในระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของประเทศไทย มีค่าเท่ากับ 0.78 ที่จัดอันดับโดย CIFAR (1995) เพียงบริษัทเดียว และสำหรับ 49 บริษัทตัวอย่างอื่นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศไทย นอกจากนี้ยังพบว่าบริษัท เจริญโภคภัณฑ์อาหาร จำกัด (มหาชน) และบริษัท ทรู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 0.81 และ 0.80 เรียงตามลำดับ ซึ่งอยู่ในระดับสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของประเทศไทย มีค่าเท่ากับ 0.78 ที่จัดอันดับโดย CIFAR (1995) เพียง 2 บริษัท และสำหรับ 48 บริษัทตัวอย่างอื่นมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศไทย

ผลการศึกษาเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ระหว่างระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักรวมทุกบริษัทของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย พบว่าค่าเฉลี่ย (Mean) ของวิธีถ่วงน้ำหนัก มีค่าเท่ากับ 0.6606 มากกว่า ค่าเฉลี่ยของวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.6850 โดยสถิติที่ใช้ทดสอบสมมุติฐานจากขั้นที่ 1 ค่า Sig. F = 0.351 ค่าที่ได้มากกว่า .05 จะยอมรับ H_0 : ความแปรปรวนระหว่าง 2 กลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน ดังนั้นทำให้ไปอ่านค่าในขั้นที่ 2 t-test for Equality of Means ที่ Equal variance assumed ค่า Sig. t = 0.072 ค่าที่ได้มากกว่า .05 จึงตัดสินใจยอมรับสมมุติฐาน H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน และสรุปผลว่าโอกาสที่การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ที่ระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักไม่แตกต่างกัน ซึ่งสนับสนุนกับสมมุติฐานที่ 1.3

5.1.4 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ลักษณะเฉพาะของธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ซึ่งระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ และลักษณะเฉพาะของธุรกิจ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.1 บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 5.1 บริษัทที่มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรในอัตราส่วนที่ต่ำกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 15.1(2) บริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดใหญ่กว่า ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดเล็กกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 18.1(1) และสมมุติฐานอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่สนับสนุน

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ ลักษณะเฉพาะของธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ซึ่งระดับการเปิดเผยข้อมูลมาจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยพบว่าลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจและลักษณะเฉพาะของธุรกิจ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 1.2 บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับต่ำกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 3.2 บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอก ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับต่ำกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า ซึ่งสนับสนุน

สมมุติฐานที่ 4.2 บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 5.2 บริษัทที่มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า ซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 15.2(2) บริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดใหญ่กว่า ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักอยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดเล็กกว่าซึ่งสนับสนุนสมมุติฐานที่ 18.2(1)และสมมุติฐานอื่นนอกเหนือจากนี้ไม่สนับสนุน

5.2 การอภิปรายผลการวิจัย

5.2.1 การอภิปรายผลการศึกษาลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

5.2.1.1 ลักษณะคณะกรรมการบริษัทของธุรกิจ

ลักษณะคณะกรรมการบริษัทของธุรกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย ขนาดของคณะกรรมการบริษัท โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 12.4 คน สอดคล้องกับเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย โดยคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรมีจำนวนเท่าใด และประกอบด้วยกรรมการที่เป็นผู้บริหาร กรรมการที่ไม่เป็นผู้บริหารที่เป็นอิสระและกรรมการจากภายนอกอื่นในสัดส่วนอย่างไร เป็นเรื่องที่คณะกรรมการจะกำหนดด้วยความเห็นชอบจากที่ประชุมผู้ถือหุ้น อย่างไรก็ตามหลักการการกำกับดูแลกิจการที่ดีข้อ 8 การถ่วงดุลของกรรมการที่ไม่เป็นผู้บริหาร มีข้อเสนอให้คณะกรรมการประกอบด้วย กรรมการที่เป็นอิสระหนึ่งในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมดและอย่างน้อย 3 คน และแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ เป็นกรรมการบริษัท ควรประกอบด้วย กรรมการที่เป็นอิสระอย่างน้อย 3 คน โดยทั่วไปจำนวนสมาชิกจะอยู่ระหว่าง 3 – 5 คน ดังนั้นจากทั้งสองหลักการเกณฑ์ของขนาดของคณะกรรมการบริษัทที่เหมาะสม คือ ระหว่าง 9 – 15 คน ซึ่งพบว่า มี 1 บริษัท หรือคิดเป็น 2% มีขนาดของคณะกรรมการบริษัทน้อยกว่า 9 คน มี 46 บริษัท หรือคิดเป็น 92% มีขนาดของคณะกรรมการบริษัทระหว่าง 9-15 คน และมีเพียง 3 บริษัท หรือคิดเป็น 6% มีขนาดของคณะกรรมการบริษัทมากกว่า 15 คน

อัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.19 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 0.33) ซึ่งพบว่ามี 28 บริษัท หรือคิดเป็น 56% มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร น้อยกว่า 0.19 มี 17 บริษัท หรือคิดเป็น 34% มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร ระหว่าง 0.19 – 0.33% และมีเพียง 5 บริษัท หรือคิดเป็น 10% มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร มากกว่า 0.33

อัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.35 สูงกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 0.33) ซึ่งพบว่ามี 19 บริษัท หรือคิดเป็น 38% มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร น้อยกว่า 0.33 มี 21 บริษัท หรือคิดเป็น 42% มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ระหว่าง 0.33 – 0.50 และมีเพียง 10 บริษัท หรือคิดเป็น 20% มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร มากกว่า 0.50

อัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.46 สูงกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 0.33) ซึ่งพบว่ามี 8 บริษัท หรือคิดเป็น 16% ซึ่งมีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร น้อยกว่า 0.33 มี 26 บริษัท หรือคิดเป็น 52% มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ระหว่าง 0.33 – 0.50 และมีเพียง 16 บริษัท หรือคิดเป็น 32% มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร มากกว่า 0.50

อัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.11 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 0.33) ซึ่งพบว่ามี 44 บริษัท หรือคิดเป็น 88% มีอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว น้อยกว่า 0.33 มี 4 บริษัท หรือคิดเป็น 8% มีอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว ระหว่าง 0.33 – 0.50% และมีเพียง 2 บริษัท หรือคิดเป็น 4% มีอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว มากกว่า 0.50

อัตราส่วนพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินของกรรมการโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.19 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ ระหว่าง 0.20 – 0.33) ซึ่งพบว่ามี 33 บริษัท หรือคิดเป็น 66% มีอัตราส่วนพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินของกรรมการ น้อยกว่า 20% มี 14 บริษัท หรือคิดเป็น 28% มีอัตราส่วนพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินของกรรมการ ระหว่าง 20 - 33% และมีเพียง 3 บริษัท หรือคิดเป็น 6% มีอัตราส่วนพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินของกรรมการ มากกว่า 33%

อัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.89 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 1.00) ซึ่งพบว่ามี 17 บริษัท หรือคิดเป็น 34% มีอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี น้อยกว่า 0.89 มี 31

บริษัท หรือคิดเป็น 62% มีอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี ระหว่าง 0.89 – 0.99 และมีเพียง 2 บริษัท หรือคิดเป็น 4% มีอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี เท่ากับ 1.00

5.2.1.2 ลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบของธุรกิจ

ลักษณะคณะกรรมการตรวจสอบของธุรกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย ขนาดของ คณะกรรมการตรวจสอบ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 3.2 คน สอดคล้องกับเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ ระหว่าง 3 – 5 คน) ซึ่งพบว่ามี 42 บริษัท หรือคิดเป็น 84% มีขนาดของ คณะกรรมการตรวจสอบเท่ากับ 3 คน และมีเพียง 8 บริษัท หรือคิดเป็น 16% มีขนาดของ คณะกรรมการตรวจสอบระหว่าง 4 - 5 คน

อัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.95 สอดคล้องกับเกณฑ์ ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ ระหว่าง 0.60 – 1.00) ซึ่งพบว่ามี 1 บริษัท หรือคิด เป็น 2% มีอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระ น้อยกว่า 0.60 และมี 49 บริษัท หรือคิด เป็น 98% มีอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระ ระหว่าง 0.60 – 1.00

อัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการตรวจสอบต่อปี โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.92 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 1.00) ซึ่งพบว่ามี 22 บริษัท หรือคิดเป็น 44% ที่อัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการตรวจสอบต่อปี น้อยกว่า 0.92 มี 13 บริษัท หรือคิดเป็น 26% ที่อัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการ ตรวจสอบต่อปี ระหว่าง 0.92 – 0.99 และมีเพียง 15 บริษัท หรือคิดเป็น 30% ที่อัตราส่วนจำนวน ครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการตรวจสอบต่อปี เท่ากับ 1.00

อัตราส่วนกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงินโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.10 ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ ระหว่าง 0.20 – 0.33) ซึ่งพบว่า มี 34 บริษัท หรือคิดเป็น 68% มีอัตราส่วนกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือ การเงิน น้อยกว่า 0.20 และมีเพียง 16 บริษัท หรือคิดเป็น 32% มีอัตราส่วนกรรมการตรวจสอบที่มี ประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงิน ระหว่าง 0.20 – 0.33

5.2.1.3 ลักษณะผู้ตรวจสอบภายในของธุรกิจ

ลักษณะผู้ตรวจสอบภายในของธุรกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย บริษัทที่มีการจัดตั้งสำนักงาน ตรวจสอบภายใน ต่ำกว่าเกณฑ์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (เกณฑ์ คือ 100%) ซึ่งพบว่ามี

44 บริษัท หรือคิดเป็น 88% มีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน และมีเพียง 6 บริษัท หรือคิดเป็น 12% ไม่มีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน และ

5.2.1.4 ลักษณะผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ

ลักษณะผู้สอบบัญชีภายนอกของธุรกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย ผู้สอบบัญชีภายนอกมาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ ซึ่งพบว่ามี 40 บริษัท หรือคิดเป็น 80% มีผู้สอบบัญชีภายนอกมาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ และมีเพียง 10 บริษัท หรือคิดเป็น 20% ไม่มีผู้สอบบัญชีภายนอกมาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่

5.2.2 การอภิปรายผลการศึกษาลักษณะเฉพาะของธุรกิจของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่

5.2.2.1 ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน

ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน ซึ่งประกอบไปด้วย อัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.2108 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.2138) ซึ่งพบว่ามี 27 บริษัท หรือคิดเป็น 54% มีอัตราส่วนกำไรต่อขายน้อยกว่า 21% มี 18 บริษัท หรือคิดเป็น 36% มีอัตราส่วนกำไรต่อขายระหว่าง 21-50% และมีเพียง 5 บริษัท หรือคิดเป็น 10% มีอัตราส่วนกำไรต่อขายมากกว่า 50%

อัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.2168 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.2296) ซึ่งพบว่ามี 33 บริษัท หรือคิดเป็น 66% มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นน้อยกว่า 22% มี 13 บริษัท หรือคิดเป็น 26% มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นระหว่าง 22-50% และมีเพียง 4 บริษัท หรือคิดเป็น 8% มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมากกว่า 50% และ

อัตราส่วนสภาพคล่อง โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 1.4982 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.4758) ซึ่งพบว่ามี 25 บริษัท หรือคิดเป็น 50% มีอัตราส่วนสภาพคล่องน้อยกว่า 1.2 เท่า มี 10 บริษัท หรือคิดเป็น 20% มีอัตราส่วนสภาพคล่องระหว่าง 1.2-2.00 เท่า และมี 15 บริษัท หรือคิดเป็น 30% มีอัตราส่วนสภาพคล่องมากกว่า 2.00 เท่า

5.2.2.2 ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน

ลักษณะทางโครงสร้าง ซึ่งประกอบไปด้วย อัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นโดยเฉลี่ยอยู่ที่ 5.5 สูงกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 1.0478) ซึ่งพบว่ามี 40 บริษัท หรือคิดเป็น 80% มีอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นน้อยกว่า 1 เท่า มี 9 บริษัท หรือคิดเป็น 18% มีอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นระหว่าง 1.00-2.00 เท่า และมีเพียง 1 บริษัท หรือคิดเป็น 2% มีอัตราส่วนหนี้สินต่อส่วนของผู้ถือหุ้นมากกว่า 2.00 เท่า

ขนาดของธุรกิจที่วัดจาก ขนาดของสินทรัพย์รวม โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 198.26 พันล้านบาท สูงกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 179.62 พันล้านบาท) ซึ่งพบว่ามี 34 บริษัท หรือคิดเป็น 68% มีขนาดของสินทรัพย์รวมน้อยกว่า 100 พันล้านบาท มี 14 บริษัท หรือคิดเป็น 28% มีขนาดของสินทรัพย์รวมระหว่าง 100-1,000 พันล้านบาท และมีเพียง 2 บริษัท หรือคิดเป็น 4% มีขนาดของสินทรัพย์รวมมากกว่า 1,000 พันล้านบาท ขนาดของยอดขายสุทธิ โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 60.44 พันล้านบาท สูงกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 52.02 พันล้านบาท) ซึ่งพบว่ามี 35 บริษัท หรือคิดเป็น 70% มีขนาดของยอดขายสุทธิน้อยกว่า 50 พันล้านบาท มี 10 บริษัท หรือคิดเป็น 20% มีขนาดของยอดขายสุทธิระหว่าง 50-100 พันล้านบาท และมีเพียง 5 บริษัท หรือคิดเป็น 10% มีขนาดของยอดขายสุทธิมากกว่า 100 พันล้านบาท และ ขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 72.10 พันล้านบาท สูงกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 65.34 พันล้านบาท) ซึ่งพบว่ามี 32 บริษัท หรือคิดเป็น 64% มีขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดน้อยกว่า 50 พันล้านบาท มี 10 บริษัท หรือคิดเป็น 20% มีขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดระหว่าง 50-100 พันล้านบาท และมีเพียง 8 บริษัท หรือคิดเป็น 16% มีขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาดมากกว่า 100 พันล้านบาท และ

สัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อย โดยเฉลี่ยอยู่ที่ 0.3542 ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยของปีก่อน (ค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.3552) ซึ่งพบว่ามี 27 บริษัท หรือคิดเป็น 54% มีสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยน้อยกว่า 35% มี 16 บริษัท หรือคิดเป็น 32% มีสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยระหว่าง 35-50% และมีเพียง 7 บริษัท หรือคิดเป็น 14% มีสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยมากกว่า 50% และ

5.2.2.3 ลักษณะผลสำเร็จจากการดำเนินงาน

ลักษณะทางการตลาดของธุรกิจ ซึ่งประกอบไปด้วย ขอบเขตการดำเนินธุรกิจ ซึ่งพบว่ามี 12 บริษัท หรือคิดเป็น 24% มีขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง ซึ่งมีจำนวนบริษัทน้อยกว่าไม่มีขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง ที่มีจำนวน 38 บริษัท หรือคิดเป็น 76%

5.2.3 การอภิปรายผลการศึกษาระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก

การอภิปรายผลการศึกษาระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ ใช้การเปรียบเทียบกับผลการวิจัยของการจัดอันดับการเปิดเผยข้อมูลของ Center for International Financial Analysis and Research (CIFAR, 1995) ที่ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 16 จาก 20 อันดับ โดยได้รับคะแนนเฉลี่ย 66 คะแนนหรือคิดเป็น 0.78 (หรือ 78%) และอันดับที่ 20 ประเทศโคลัมเบีย ได้หัวน และเตอร์กีย์ ได้รับคะแนนเฉลี่ย 58 คะแนนหรือคิดเป็น 0.69

จากผลการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ พบว่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.66 มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าอันดับที่ 20 ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.69 ซึ่งประกอบไปด้วย 24 บริษัท หรือคิดเป็น 48% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก น้อยกว่า 0.69 มี 25 บริษัท หรือคิดเป็น 50% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ระหว่าง 0.69-0.78 และมีเพียง 1 บริษัท หรือคิดเป็น 2% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก มากกว่า 0.78

นอกจากนี้ผลการวิจัยในการศึกษาครั้งนี้ยังพบว่า ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 0.685 มีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าอันดับที่ 20 ที่มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 0.685 ซึ่งประกอบไปด้วย 22 บริษัท หรือคิดเป็น 44% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก น้อยกว่า 0.69 มี 26 บริษัท หรือคิดเป็น 52% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ระหว่าง 0.69-0.78 และมีเพียง 2 บริษัท หรือคิดเป็น 4% ที่มีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก มากกว่า 0.78

5.2.4 การอภิปรายผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก

5.2.4.1 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 1.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ค่าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งหมดและตัวแปรตาม (Multiple R = .483 และ .666) แสดงว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความสัมพันธ์ปานกลางถึงค่อนข้างสูงกับตัวแปรตาม ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ ซึ่งจะแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้งหมดต่อตัวแปรตาม (R Square = .233 และ .443) แสดงว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม เท่ากับ 23.3 และ 44.3% และการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าสถิติ F ในผลลัพธ์มีค่า (F = 14.572 และ 8.961, Sig. F = .000) พบว่าค่าความน่าจะเป็น Sig. F ในผลลัพธ์คือ .000 มีค่าน้อยกว่าค่า α ที่ในการศึกษาครั้งนี้กำหนดคือ .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 จะมีตัวแปรอิสระบางตัวมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 1.1 และสนับสนุนว่าปัจจัยทางธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจและลักษณะเฉพาะของธุรกิจ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Buzby (1974); Chow and Wong-Boren (1987); Cooke and Wallace (1989); Firth (1978); McNally et al. (1991); Wallace (1987) เป็นต้น

5.2.4.2 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 2.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของคณะกรรมการบริษัท และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของคณะกรรมการบริษัท ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 2.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004); Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่า คณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท

ไม่ให้นักใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.4.3 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 3.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 3.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้นักใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.4.4 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 4.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอก ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 4.1 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนผลการวิจัยในอดีต ตัวอย่างเช่น Eng and Mak (2003) เป็นต้น แต่ผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้นักใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.4.5 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 5.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารและระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สองเข้าสมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 4.830 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไปเท่ากับ .033 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 2.851 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .007 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 5.1 และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Chen and Jaggi (2000) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่คณะกรรมการบริษัทจดทะเบียน ควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.4.6 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 6.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 6.1 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน

(2542:2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายใน คณะกรรมการของบริษัทไม่ให้บุคคลใด หรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของ คณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.4.7 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 7.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการ ที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงิน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 7.1 และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่กรรมการต้องมีความรู้ โดยมีความสามารถ และประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ มีความสนใจในกิจการของบริษัทที่ตนเองเป็นกรรมการ มีความตั้งใจและมีจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ

5.2.4.8 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 8.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 5.251 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .000 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการบริษัทต่อปีมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม แต่ค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ -2.995 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .004 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 8.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004) เป็นต้น โดยผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Vafeas (2000) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 6) ที่ว่าบริษัทควรจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างสม่ำเสมอ และควรเป็นการจัดประชุมที่มีผู้เข้าประชุม

ครบองค์ประชุม เมื่อมีการพิจารณาลงมติในเรื่องหรือรายการที่มีนัยสำคัญ รายการที่มีนัยสำคัญควรรวมถึงรายการได้มาหรือจำหน่ายทรัพย์สินของบริษัทจดทะเบียน และบริษัทย่อยที่มีผลกระทบสำคัญต่อบริษัทจดทะเบียน การขยายโครงการลงทุน การกำหนดระดับอำนาจดำเนินการ และการกำหนดนโยบายการบริหารการเงินและการบริหารความเสี่ยงของกิจการ เป็นต้น

5.2.4.9 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 9.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของคณะกรรมการตรวจสอบ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของคณะกรรมการตรวจสอบ ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 9.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่าองค์ประกอบของคณะกรรมการตรวจสอบ ประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระอย่างน้อย 3 คน โดยจำนวนสมาชิกควรขึ้นอยู่กับขนาด ขอบเขตความรับผิดชอบและควมมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยทั่วไปจำนวนสมาชิกจะอยู่ระหว่าง 3-5 คน

5.2.4.10 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 10.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบ ที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 10.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่าองค์ประกอบของคณะกรรมการตรวจสอบ ประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระอย่างน้อย 3 คน โดยจำนวนสมาชิกควรขึ้นอยู่กับขนาด ขอบเขตความรับผิดชอบ และควมมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยทั่วไปจำนวนสมาชิกจะอยู่ระหว่าง 3-5 คน

5.2.4.11 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 11.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการตรวจสอบต่อปี และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการตรวจสอบต่อปีไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 11.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 18) ที่ว่าจำนวนครั้งการประชุมในแต่ละปีขึ้นอยู่กับขนาดของธุรกิจ และหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการตรวจสอบบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ โดยทางปฏิบัติทั่วไปคณะกรรมการตรวจสอบมีการประชุมโดยเฉลี่ยปีละ 4 ครั้ง

5.2.4.12 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 12.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ ด้านการบัญชีหรือการเงิน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงิน ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 12.1 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น DeZoort and Salterio (2001); Felo et al. (2003) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่ากรรมการตรวจสอบอย่างน้อย 1 คน มีความรู้ความเข้าใจหรือมีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงิน และมีความรู้ต่อเนื่องเกี่ยวกับเหตุที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของการรายงานทางการเงิน ซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานของคณะกรรมการตรวจสอบมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากหน้าที่หลักของคณะกรรมการตรวจสอบที่ได้รับมอบหมาย คือ สอบทานการรายงานทางการเงินให้มีคุณภาพดีที่สุด

5.2.4.13 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 13.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 13.1 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับหลักการการกำกับดูแลกิจการที่ดี (2544 : 9) ที่ว่าคณะกรรมการควรจัดทำรักษาไว้ และทบทวนระบบการควบคุมที่จะจัดการควบคุมทางการเงิน การดำเนินงาน และการกำกับดูแลการปฏิบัติงาน ตลอดจนการจัดการความเสี่ยง และการให้ความสำคัญกับสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้า และรายการผิดปกติทั้งหลาย คณะกรรมการควรจัดให้มีงานตรวจสอบภายในแยกเป็นหน่วยงานหนึ่งของบริษัท

5.2.4.14 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 14.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอบบัญชีภายนอก มาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าผู้สอบบัญชีภายนอก มาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 14.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Malone et al. (1993); Tan et al. (1990); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ซึ่งสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่จะมีการตรวจสอบที่มีคุณภาพสูง และลดความขัดแย้งระหว่างผู้บริหารและผู้ถือหุ้น โดยการลดข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่ถูกต้องในรายงานทางการเงิน (Jensen and Meckling, 1976; Watts and Zimmerman, 1986) และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 25-27) ที่ว่าการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบ เช่น คณะกรรมการตรวจสอบควรประชุมเป็นการเฉพาะกับผู้สอบบัญชีจากภายนอก เพื่อขอความเห็นจากผู้สอบบัญชีในเรื่องต่าง ๆ เช่น คุณภาพของเจ้าหน้าที่บัญชีและการเงิน และคณะผู้ตรวจสอบภายในของบริษัท รวมทั้งเรื่องที่คุณสอบบัญชีเป็นห่วงมากที่สุด และเขาเชื่อว่ามีสิ่งอื่นอีกหรือไม่ที่ควรปรึกษาหารือร่วมกันกับคณะกรรมการตรวจสอบ ซึ่งไม่ได้หยิบยกขึ้นมาหรืออธิบายไว้ที่อื่น

5.2.4.15 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 15.1(1)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 15.1(1) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Malone et al. (1993); McNally et al. (1982); Meek et al. (1982); Suwaidan (1997) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Cerf (1961); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัดบนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.16 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 15.1(2)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สี่เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 5.475 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .000 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 2.340 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .024 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 15.1(2) และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Cerf (1961); Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ดังนั้นจึงสามารถ

คาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระบนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้ ได้ว่าน่าจะมีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก

5.2.4.17 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 16.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนสภาพคล่อง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนสภาพคล่อง ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 16.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Malone et al. (1993); McNally et al. (1982); Meek et al. (1982); Suwaidan (1997) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Cerf (1961); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนสภาพคล่อง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.18 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 17.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 17.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Chow and Wong-Boren (1987); Hossain et al. (1994); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราส่วนหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น

และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.19 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.1(1)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวแรกเข้าสมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 14.572 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .000 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 3.503 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 18.1(1) และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดใหญ่กว่า ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดเล็กกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Buzby (1975); Cerf (1961); Chen and Jaggi (2000); Cooke (1989, 1991); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ดังนั้นจึงสามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระบนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้ ได้ว่าน่าจะมีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก

5.2.4.20 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.1(2)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขายสุทธิ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขายสุทธิ ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 18.1(2) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi

(2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Chow and Wong-Boren (1987); Hossain et al. (1994); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขายสุทธิ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.21 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.1(3)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 18.1(3) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Eng and Mak (2003) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.22 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 19.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 19.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง สัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อย และระดับการ

เปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้ อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.4.23 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 20.1

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 20.1 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Eng and Mak (2003) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่างขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5 การอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก

5.2.5.1 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 1.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ค่าที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งหมดและตัวแปรตาม (Multiple R = .826 และ .824) แสดงว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับตัวแปรตาม ค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ ซึ่งจะแสดงถึงอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้งหมดต่อตัวแปรตาม (R Square = .682 และ .679) แสดงว่าตัวแปรอิสระทั้งหมดมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม เท่ากับ 68.2% และ 67.9% และการศึกษาครั้งนี้พบว่าค่าสถิติ F ในผลลัพธ์มีค่า (F = 15.359 และ 18.641, Sig. F = .000) พบว่าค่าความน่าจะเป็น Sig. F ในผลลัพธ์คือ .000 มีค่าน้อยกว่าค่า α ที่ในการศึกษาครั้งนี้กำหนดคือ .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 จะมีตัวแปรอิสระบางตัวมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 1.2 และสนับสนุนว่าปัจจัยทางธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของ

ธุรกิจและลักษณะเฉพาะของธุรกิจ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Buzby (1974); Chow and Wong-Boren (1987); Cooke and Wallace (1989); Firth (1978); McNally et al. (1991); Wallace (1987) เป็นต้น

5.2.5.2 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 2.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของคณะกรรมการบริษัท และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของคณะกรรมการบริษัท ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 2.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004); Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่า คณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.5.3 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 3.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สองเข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 7.396 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .009 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ -2.791 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .008 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 3.2 และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหาร ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผย

ข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับต่ำกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Fama and Jensen (1983a, 1983b) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.5.4 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 4.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอก ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารและระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่ห้าเข้าสมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 3.917 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ -2.763 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .008 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 4.2 และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับต่ำกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการจากภายนอกที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Eng and Mak (2003) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.5.5 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 5.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารและระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สี่เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 7.319 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไปเท่ากับ .010 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 3.488 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .001 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 5.2 และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนของกรรมการที่เป็นอิสระที่ไม่ได้เป็นผู้บริหารในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Chen and Jaggi (2000) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่าคณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.5.6 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 6.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของสมาชิกครอบครัว ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 6.2 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน

(2542 : 2) ที่คณะกรรมการบริษัทจดทะเบียนควรประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระ และกรรมการจากภายนอกอื่น ในจำนวนที่เพียงพอที่จะสามารถสร้างกลไกเพื่อถ่วงดุลอำนาจภายในคณะกรรมการของบริษัท ไม่ให้บุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใดมีอำนาจเหนือการตัดสินใจของคณะกรรมการบริษัท และทำให้กรรมการทุกคนสามารถแสดงความเห็นได้อย่างอิสระ

5.2.5.7 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 7.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงิน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการที่มีพื้นฐานความรู้ด้านการบัญชีหรือการเงินไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 7.2 และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 2) ที่ว่ากรรมการต้องมีความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินธุรกิจ มีความสนใจในกิจการของบริษัทที่ตนเองเป็นกรรมการ มีความตั้งใจและมีจริยธรรมในการดำเนินธุรกิจ

5.2.5.8 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 8.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุมของกรรมการบริษัทต่อปี และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่หกเข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 7.441 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .009 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการบริษัทต่อปีมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ -2.728 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .009 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 8.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004) เป็นต้น โดยผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Vafeas (2000) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน (2542 : 6) ที่ว่าบริษัทควรจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการอย่างสม่ำเสมอ และควรเป็นการจัดประชุมที่มีผู้เข้าประชุม

ครบองค์ประชุม เมื่อมีการพิจารณาลงมติในเรื่องหรือรายการที่มีนัยสำคัญ รายการที่มีนัยสำคัญควรรวมถึงรายการได้มาหรือจำหน่ายทรัพย์สินของบริษัทจดทะเบียน และบริษัทย่อยที่มีผลกระทบสำคัญต่อบริษัทจดทะเบียน การขยายโครงการลงทุน การกำหนดระดับอำนาจดำเนินการ และการกำหนดนโยบายการบริหารการเงินและการบริหารความเสี่ยงของกิจการ เป็นต้น

5.2.5.9 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 9.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของคณะกรรมการตรวจสอบ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของคณะกรรมการตรวจสอบ ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 9.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่า องค์ประกอบของคณะกรรมการตรวจสอบ ประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระอย่างน้อย 3 คน โดยจำนวนสมาชิกควรขึ้นอยู่กับขนาด ขอบเขตความรับผิดชอบ และความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยทั่วไปจำนวนสมาชิกจะอยู่ระหว่าง 3-5 คน

5.2.5.10 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 10.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระ ที่ไม่ได้เป็นผู้บริหาร และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่เป็นอิสระที่ ไม่ได้เป็นผู้บริหาร ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 10.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่าองค์ประกอบของคณะกรรมการตรวจสอบ ประกอบด้วยกรรมการที่เป็นอิสระอย่างน้อย 3 คน โดยจำนวนสมาชิกควรขึ้นอยู่กับขนาด ขอบเขตความรับผิดชอบ และความมีประสิทธิภาพในการดำเนินงาน โดยทั่วไปจำนวนสมาชิกจะอยู่ระหว่าง 3-5 คน

5.2.5.11 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 11.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการตรวจสอบต่อปี และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนจำนวนครั้งการเข้าร่วมประชุม ของกรรมการตรวจสอบต่อปีไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 11.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Evans (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 18) ที่ว่าจำนวนครั้งการประชุมในแต่ละปีขึ้นอยู่กับขนาดของธุรกิจ และหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย เพื่อให้การดำเนินงานของคณะกรรมการตรวจสอบบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ตั้งไว้ โดยทางปฏิบัติทั่วไปคณะกรรมการตรวจสอบมีการประชุมโดยเฉลี่ยปีละ 4 ครั้ง

5.2.5.12 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 12.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบ ที่มีประสบการณ์ ด้านการบัญชีหรือการเงิน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนของกรรมการตรวจสอบที่มีประสบการณ์ ด้านการบัญชีหรือการเงิน ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 12.2 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น DeZoort and Salterio (2001); Felo et al. (2003) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 5) ที่ว่ากรรมการตรวจสอบอย่างน้อย 1 คน มีความรู้ความเข้าใจหรือมีประสบการณ์ด้านการบัญชีหรือการเงิน และมีความรู้ต่อเนื่องเกี่ยวกับเหตุที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงของการรายงานทางการเงิน ซึ่งจะมีผลให้การดำเนินงานของคณะกรรมการตรวจสอบมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากหน้าที่หลักของคณะกรรมการตรวจสอบที่ได้รับมอบหมาย คือ สอบทานการรายงานทางการเงินให้มีคุณภาพดีที่สุด

5.2.5.13 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 13.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างมีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่ามีการจัดตั้งสำนักงานตรวจสอบภายใน ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 13.2 ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Willekens et al. (2004) เป็นต้น และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับหลักการการกำกับดูแลกิจการที่ดี (2544 : 9) ที่ว่าคณะกรรมการควรจัดทำ รักษาไว้ และทบทวนระบบการควบคุมที่จะซึ่งการควบคุมทางการเงิน การดำเนินงาน และการกำกับดูแลการปฏิบัติงาน ตลอดจนการจัดการความเสี่ยง และการให้ความสำคัญกับสัญญาณเตือนภัยล่วงหน้า และรายการผิดปกติทั้งหลาย คณะกรรมการควรจัดให้มีงานตรวจสอบภายในแยกเป็นหน่วยงานหนึ่งของบริษัท

5.2.5.14 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 14.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอบบัญชีภายนอก มาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าผู้สอบบัญชีภายนอก มาจากสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 14.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Malone et al. (1993); Tan et al. (1990); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ซึ่งสำนักงานตรวจสอบบัญชีขนาดใหญ่จะมีการตรวจสอบที่มีคุณภาพสูง และลดความขัดแย้งระหว่างผู้บริหารและผู้ถือหุ้น โดยการลดข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์หรือไม่ถูกต้องในรายงานทางการเงิน (Jensen and Meckling, 1976; Watts and Zimmerman, 1986) และผลการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับแนวทางปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบ (2542 : 25-27) ที่ว่าการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในหน้าที่ของคณะกรรมการตรวจสอบ เช่น คณะกรรมการตรวจสอบควรประชุมเป็นการเฉพาะกับผู้สอบบัญชีจากภายนอก เพื่อขอความเห็นจากผู้สอบบัญชีในเรื่องต่าง ๆ เช่น คุณภาพของเจ้าหน้าที่บัญชีและการเงิน และคณะผู้ตรวจสอบภายในของบริษัท รวมทั้งเรื่องที่คุณสอบบัญชีเป็นห่วงมากที่สุด และเขาเชื่อว่ามีสิ่งอื่นอีกหรือไม่ที่ควรปรึกษาหารือร่วมกันกับคณะกรรมการตรวจสอบ ซึ่งไม่ได้หยิบยกขึ้นมาหรืออธิบายไว้ที่อื่น

5.2.5.15 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 15.2(1)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สองเข้าสมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 7.396 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .009 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติน้อยกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ -3.887 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 15.2(1) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยที่เป็นเชิงลบนี้ ตัวอย่างเช่น Belkaoui and Kahl (1978) เป็นต้น การวิจัยที่ไม่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ เพราะไม่มีผลกระทบ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Malone et al. (1993); McNally et al. (1982); Meek et al. (1982); Suwaidan (1997) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัยนี้เพราะมีผลกระทบ ในเชิงบวก ตัวอย่างเช่น Cerf (1961); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนกำไรต่อยอดขาย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.16 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 15.2(2)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวที่สามเข้าสมการถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 5.789 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .020 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 อัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 3.821 โดยมีระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้นจึงยอมรับสมมุติฐานที่ 15.2(2) และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีอัตราส่วนผลตอบแทนต่อส่วนของผู้ถือหุ้น

หุ้น ในอัตราส่วนที่สูงกว่า มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีอัตราส่วนความสามารถในการทำกำไรในอัตราส่วนที่ต่ำกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Cerf (1961); Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ดังนั้นจึงสามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระบนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้ ได้ว่า น่าจะมีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก

5.2.5.17 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 16.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนสภาพคล่อง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนสภาพคล่อง ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 16.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Malone et al. (1993); McNally et al. (1982); Meek et al. (1982); Suwaidan (1997) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Cerf (1961); Singhvi and Desai (1971); Wallace (1987); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนสภาพคล่อง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.18 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 17.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างอัตราส่วนหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าอัตราส่วนหนี้สินและส่วนของผู้ถือหุ้น ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 17.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Chen

and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตาม ผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Chow and Wong-Boren (1987); Hossain et al. (1994); Wallace และ Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง อัตราส่วนหนี้สิน และส่วนของผู้ถือหุ้น และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถ คาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.19 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.2(1)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้สามารถนำตัวแปรอิสระตัวแรกเข้าสมการ ถดถอยได้ เพราะมีค่าสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป (F Change) เท่ากับ 29.956 ซึ่งมากกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ค่า F Change มากกว่า 3.84) และระดับนัยสำคัญของสถิติทดสอบ F ที่เปลี่ยนไป เท่ากับ .000 ซึ่งมีระดับนัยสำคัญทางสถิติต่ำกว่า .05 จึงสรุปผลได้ว่าที่ระดับนัยสำคัญ .05 ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม และค่าสถิติทดสอบ t เท่ากับ 6.292 โดยมีระดับ นัยสำคัญของสถิติทดสอบ t เท่ากับ .000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า ตัวแปรอิสระนี้มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับตัวแปรตาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ดังนั้น จึงยอมรับสมมุติฐานที่ 18.2(1) และสนับสนุนว่าบริษัทที่มีขนาดของธุรกิจขนาดใหญ่กว่า ที่วัดจาก ขนาดของสินทรัพย์ มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก อยู่ในระดับสูงกว่า บริษัทที่มีขนาดของ ธุรกิจขนาดเล็กกว่า การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Buzby (1975); Cerf (1961); Chen and Jaggi (2000); Cooke (1989, 1991); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น ดังนั้นจึง สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระบนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้ ได้ว่า น่าจะมีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จาก ดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก

5.2.5.20 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.2(2)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขาย สุทธิ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการ

เปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขายสุทธิ ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 18.2(2) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Ahmed and Nicholls (1994); Chow and Wong-Boren (1987); Hossain et al. (1994); Wallace and Naser (1995); Wallace et al. (1994) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของยอดขายสุทธิ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.21 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 18.2(3)

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมุติฐานที่ 18.2(3) การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002); Ho and Wong (2001) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Balachandran and Bliss (2004); Eng and Mak (2003) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมุติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง ขนาดของธุรกิจ ที่วัดจากขนาดของมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.22 อภิปรายผลสมมุติฐานที่ 19.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่า

สัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อยไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 19.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง สัดส่วนของผู้ถือหุ้นรายย่อย และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้ อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.5.23 อภิปรายผลสมมติฐานที่ 20.2

จากผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถนำตัวแปรอิสระนี้เข้าสู่สมการถดถอยได้ เพราะไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ มีค่า F Change น้อยกว่า 3.84 ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงสรุปผลได้ว่าขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง ไม่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานที่ 20.2 การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Eng and Mak (2003) เป็นต้น ถึงกระนั้นก็ตามผลการวิจัยนี้ไม่สนับสนุนกับการวิจัย ตัวอย่างเช่น Chen and Jaggi (2000); Haniffa and Cooke (2002) เป็นต้น จากผลการวิจัยในอดีตและสมมติฐานที่ยังคลุมเครือของความสัมพันธ์ระหว่าง ขอบเขตการดำเนินธุรกิจที่กว้างขวาง และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนั้นจึงไม่สามารถคาดหมายความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระนี้ได้ อย่างแน่ชัด บนพื้นฐานข้อมูลของการศึกษาในครั้งนี้

5.2.6 การอภิปรายผลการเปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก

การอภิปรายผลการเปรียบเทียบ ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ในการศึกษาครั้งนี้ ค่าเฉลี่ยของวิธีถ่วงน้ำหนัก มีค่าเท่ากับ 0.6606 น้อยกว่า ค่าเฉลี่ยของวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ซึ่งมีค่าเท่ากับ 0.6850 โดยสถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐานจากขั้นที่ 1 ค่า Sig. F = .351 ค่าที่ได้มากกว่า .05 จะยอมรับ H_0 : ความแปรปรวนระหว่าง 2 กลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน ดังนั้นทำให้ไปอ่านค่าในขั้นที่ 2 t-test for Equality of Means ที่ Equal variance assumed ค่า Sig. t = .072 ค่าที่ได้มากกว่า .05 จึงตัดสินใจยอมรับสมมติฐาน H_0 : ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2 กลุ่มตัวอย่างไม่แตกต่างกัน และสรุปผลว่าโอกาสที่ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ของบริษัทจด

ทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักและวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ไม่แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมุติฐานที่ 1.3 และสนับสนุนว่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก ไม่แตกต่างกัน การวิจัยที่สนับสนุนผลการวิจัยนี้ ตัวอย่างเช่น Hossain และ Taylor (1999) เป็นต้น

5.3 ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยทางด้านวิชาการบัญชี ซึ่งมีผู้ศึกษาวิจัยทางด้านนี้ไม่มากในประเทศไทย ดังนั้นการศึกษาในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นต้นแบบของการศึกษาด้านนี้ โดยจะช่วยลดการตัดสินใจชนิดอาศัยกลางสังหรณ์ การเดา และการใช้สัญชาตญาณ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ยังไม่ได้บ่งบอกการใช้ชุดยพินิจ แต่กลับช่วยส่งเสริมให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างมีระบบและมีเหตุผลสำหรับผู้วิจัยรายอื่นในงานวิจัยทางด้านวิชาการบัญชีต่อไป โดยการศึกษาครั้งนี้มีข้อจำกัดหลายประการดังนี้

5.3.1 ข้อจำกัดในเรื่องการอ้างอิงผลงานวิจัยในอดีต

เนื่องจากการวิจัยทางด้านวิชาการบัญชีทำนองนี้ในประเทศไทย ไม่เคยถูกเผยแพร่ต่อสาธารณชน (ถ้ามีก็อยู่ในวงจำกัด) จึงไม่สามารถนำมากล่าวอ้างอิงถึงได้ในงานวิจัยนี้ จึงอาจจะทำให้เกิดการโต้แย้งได้ว่าวิธีการวิจัยนี้เหมาะสมหรือไม่ และอาจจะส่งผลถึงการยอมรับหรือเชื่อถือได้หรือไม่ เพียงใด

5.3.2 ข้อจำกัดของข้อมูลในงบการเงิน

งบการเงินของธุรกิจที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นงบการเงินที่จัดทำขึ้นสำหรับงวดระยะเวลาหนึ่ง โดยจะใช้ช่วงเวลาเป็นรายปี ด้วยเหตุนี้กำไรหรือขาดทุนที่ได้จึงเป็นกำไรหรือขาดทุนสำหรับปีเท่านั้น Fitzgerald (1956) ให้แนวคิดในหนังสือที่ชื่อ Analysis and Interpretation of Financial and Operating Statements ไว้ว่ากำไรหรือขาดทุนที่แท้จริงของธุรกิจควรที่จะเป็นกำไรหรือขาดทุนที่ได้รับตลอดอายุของกิจการนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นแสดงว่าจะหากำไรหรือขาดทุนที่แท้จริงได้ ก็ต่อเมื่ออายุของกิจการนั้นสิ้นสุดลง คือ ขายหรือเลิกกิจการ งบการเงินที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นงบการเงินของธุรกิจที่ยังคงดำเนินงานอยู่ นั่นหมายความว่า กำไรหรือขาดทุนที่ได้ในแต่ละงวดมิใช่กำไรหรือขาดทุนที่เป็นจริงของธุรกิจนั้น หากเป็นเพียงกำไรหรือขาดทุนที่ประมาณขึ้น ในทำนองเดียวกับบุคคลที่ได้ ณ เวลาใดเวลาหนึ่งก็มีช่วงบแสดงฐานะการเงินที่เป็นจริง ณ เวลานั้น ทั้งนี้

เนื่องจากรายการต่าง ๆ ที่ปรากฏในงบดุลบางรายการไม่ถูกต้องตรงกับข้อเท็จจริงในเวลานั้น ซึ่งเป็นผลจากความพยายามแบ่งแยกผลการดำเนินงานและแสดงฐานะการเงินเป็นช่วง ๆ ทำให้เกิดปัญหาหลายประการ และปัญหาเหล่านี้กลายมาเป็นข้อจำกัดของงบการเงิน ได้แก่ การจัดสรรรายได้ และค่าใช้จ่ายสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีหนึ่งจะขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้มีอำนาจในการตัดสินใจ จำนวนเงินที่ปรากฏในงบดุลจึงไม่ถูกต้องตรงตามข้อเท็จจริง งบดุลและงบกำไรขาดทุนที่จัดทำขึ้นต่างวาระกันถึงแม้ตัวเงินที่ปรากฏในรายการนั้นจะเท่ากันแต่ค่าของเงินย่อมต่างกันและข้อมูลจากงบการเงินเป็นเพียงข้อมูลเชิงปริมาณแต่มีข้อมูลบางอย่างซึ่งกระทบต่อภาวะการเงินและผลการดำเนินงานของธุรกิจ แต่ข้อมูลเหล่านี้ไม่ปรากฏในงบการเงิน ทั้งนี้เป็นเพราะข้อมูลเหล่านี้ไม่สามารถกำหนดเป็นตัวเงินได้ ตัวอย่างเช่น ชื่อเสียงของธุรกิจต่อสาธารณชน ความเชื่อถือจากเจ้าหนี้ ประสิทธิภาพการบริหารงานของฝ่ายบริหาร ลักษณะของผู้บริหาร ความสัมพันธ์ระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง สัญญาผูกพันเกี่ยวกับการซื้อขายวัตถุดิบ สินค้า วัสดุ สินทรัพย์ที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต และหนี้สิน เป็นต้น

5.3.3 ข้อจำกัดของกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเฉพาะ 50 บริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย การจำกัดขอบเขตนี้ทำให้ตัวอย่างของการศึกษานี้ไม่อาจจะเป็นตัวแทนของทุกบริษัทในประเทศไทยได้ จึงไม่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้อ้างอิงเป็นการทั่วไปกับกลุ่มธุรกิจอื่น สภาพแวดล้อมทางการบัญชีอื่น และประเทศอื่นได้

5.3.4 ข้อจำกัดของเวลาที่ศึกษา

เนื่องจากการวิจัยฉบับนี้ใช้รายงานประจำปี 2548 เพียงปีเดียว การจำกัดขอบเขตของเวลานี้ อาจจะทำให้ไม่สามารถนำไปใช้อ้างอิงกับช่วงเวลาอื่นได้อย่างชัดเจน เนื่องจากเมื่อเวลาเปลี่ยนสภาพแวดล้อมทางการบัญชี หรือปัจจัยอื่นที่สำคัญอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงไม่อยู่คงที่ได้

5.3.5 ข้อจำกัดของคะแนนจากการเปิดเผยข้อมูล

เนื่องจากคะแนนจากการเปิดเผยข้อมูลเป็นคะแนนที่มาจากภายในใจของผู้ประเมิน หรือเรียกว่าปัญหาเกี่ยวกับจิตใจของผู้ประเมิน (The subjectivity problem) จึงเป็นการยากที่จะจัดการให้ถูกต้องทั้งหมดถึงแม้จะใช้ความพยายามมากเท่าไรก็ตาม ดังนั้นคะแนนสูงสุดที่บริษัทควรจะมีการเปิดเผย หรือรายการที่ไม่เหมาะสมที่มาจากภายในใจของผู้ประเมิน อาจจะแตกต่างกัน

ขึ้นกับหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ประเมิน ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่ยากจะควบคุมได้จึงอาจจะส่งผลต่อคะแนนจากการเปิดเผยข้อมูลได้

5.4 ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้

การศึกษาเรื่องปัจจัยทางธุรกิจที่มีอิทธิพลต่อ ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีสำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินของบริษัทจดทะเบียนในดัชนี 50 ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เปรียบเทียบระดับการเปิดเผยข้อมูลจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนักกับวิธีไม่ถ่วงน้ำหนักครั้งนี้ มีข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้แบ่งเป็น 2 ส่วนได้แก่ ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนการทำงาน และข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนทฤษฎีที่ใช้ ดังนี้

5.4.1 ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนการทำงาน ได้แก่

5.4.1.1 การทำงานของผู้วิเคราะห์ทางการเงิน ควรจะคำนวณหาระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินได้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ใช้ค่าเฉลี่ยของน้ำหนักความสำคัญของข้อมูล (Weight) ในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากงานวิจัยนี้ ซึ่งมีค่า 3.51 – 4.00 หมายถึง ข้อมูลมีความสำคัญมากที่สุด 2.51 – 3.50 หมายถึง ข้อมูลมีความสำคัญมาก 1.51 – 2.50 หมายถึง ข้อมูลมีความสำคัญปานกลาง 0.51 – 1.50 หมายถึง ข้อมูลมีความสำคัญน้อย และ 0 – 0.50 หมายถึง ข้อมูลมีความสำคัญน้อยที่สุด

ขั้นที่ 2 ผู้วิเคราะห์ทางการเงิน ประเมินการเปิดเผยข้อมูล (Rating) ในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ให้ 4 คะแนน หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลมากที่สุด (100%) 3 คะแนน หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลมาก (51 - 99%) 2 คะแนน หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลปานกลาง (50%) 1 คะแนน หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลน้อย (1 - 49%) และ 0 คะแนน หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลน้อยที่สุด (0%) และ

ขั้นที่ 3 หาคะแนนที่ได้รับจากการเปิดเผยข้อมูล ($\text{Score} = \text{Weight} * \text{Rating}$) ในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ถ้ามีคะแนน 14.01 – 16.00 หมายถึง การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน อยู่ในระดับสูงที่สุด 7.51 – 14.00 หมายถึง การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน อยู่ในระดับสูง 4.51 – 7.50 หมายถึง การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน อยู่ในระดับปานกลาง 1.51 – 4.50 หมายถึง การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน

อยู่ในระดับต่ำ และ 0.00 – 1.50 หมายถึง การเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน อยู่ในระดับต่ำที่สุด

ซึ่งรายละเอียดค่าเฉลี่ยของน้ำหนักความสำคัญของข้อมูล (Weight) แต่ละรายการ ดังนี้

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	น้ำหนักความสำคัญของข้อมูล (Weight)	
	ค่าเฉลี่ย	ความสำคัญ
1. ข้อมูลทั่วไปของบริษัท		
1.1 ที่ตั้ง / โทรศัพท์ / โทรสาร / โสมเพจ	1.54	ปานกลาง
1.2 ลักษณะผลิตภัณฑ์และบริการ	3.74	สำคัญมากที่สุด
1.3 ลักษณะการจำหน่ายและช่องทางการจัดจำหน่าย	3.79	สำคัญมากที่สุด
1.4 โครงสร้างการจัดการ	3.72	สำคัญมากที่สุด
1.5 บริษัทย่อย บริษัทร่วม และกิจการร่วมค้า	3.87	สำคัญมากที่สุด
1.6 โครงการดำเนินงานในอนาคต	3.71	สำคัญมากที่สุด
1.7 บุคลากร	3.17	สำคัญมาก
1.8 ภาพรวมการประกอบธุรกิจของบริษัทในรอบปี	3.68	สำคัญมากที่สุด
2. งบดุล		
2.1 เอกลักษณะของงบดุล	3.85	สำคัญมากที่สุด
2.2 สินทรัพย์หมุนเวียนแยกแสดงรายการจากสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน	3.89	สำคัญมากที่สุด
2.3 หนี้สินหมุนเวียนแยกแสดงรายการจากหนี้สินไม่หมุนเวียน	3.89	สำคัญมากที่สุด
2.4 ส่วนของผู้ถือหุ้นแยกแสดงรายการจากหนี้สิน	3.91	สำคัญมากที่สุด
2.5 กำไร (ขาดทุน) สะสม จัดสรรแล้วแยกแสดงรายการจากกำไร (ขาดทุน) สะสม ยังไม่ได้จัดสรร	3.77	สำคัญมากที่สุด
2.6 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	3.79	สำคัญมากที่สุด
2.7 ลูกหนี้การค้า	3.93	สำคัญมากที่สุด
2.8 สินค้าคงเหลือ	3.95	สำคัญมากที่สุด
2.9 สินทรัพย์หมุนเวียนอื่น	3.94	สำคัญมากที่สุด
2.10 ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์	3.94	สำคัญมากที่สุด
2.11 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	3.94	สำคัญมากที่สุด
2.12 รวมสินทรัพย์	3.91	สำคัญมากที่สุด
2.13 ส่วนของผู้ถือหุ้น แสดงยอดต้นปีและสิ้นปี	3.95	สำคัญมากที่สุด
2.14 กำไร (ขาดทุน) สะสมจัดสรรแล้วแยกแสดงสำรองตามกฎหมายและอื่นๆ	3.95	สำคัญมากที่สุด
3. งบกำไรขาดทุน		
3.1 เอกลักษณะของงบกำไรขาดทุน	3.78	สำคัญมากที่สุด
3.2 งบกำไรขาดทุนของงบการเงินรวม	3.82	สำคัญมากที่สุด

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	น้ำหนักความสำคัญของข้อมูล (Weight)	
	ค่าเฉลี่ย	ความสำคัญ
3.3 รายได้จากการขาย	3.80	สำคัญมากที่สุด
3.4 ต้นทุนขาย	3.80	สำคัญมากที่สุด
3.5 ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร	3.80	สำคัญมากที่สุด
3.6 กำไร (ขาดทุน) จากอัตราแลกเปลี่ยน	3.82	สำคัญมากที่สุด
3.7 ภาษีเงินได้นิติบุคคล	3.82	สำคัญมากที่สุด
3.8 กำไร (ขาดทุน) จากกิจกรรมตามปกติ	3.61	สำคัญมากที่สุด
3.9 กำไร (ขาดทุน) จากรายการพิเศษ	3.82	สำคัญมากที่สุด
3.10 กำไร (ขาดทุน) สุทธิที่เป็นของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย	3.80	สำคัญมากที่สุด
3.11 กำไร (ขาดทุน) สุทธิสำหรับปี	3.82	สำคัญมากที่สุด
4. งบกระแสเงินสด		
4.1 เอกลักษณะของงบกระแสเงินสด	3.88	สำคัญมากที่สุด
4.2 งบกระแสเงินสดของงบการเงินรวม	3.86	สำคัญมากที่สุด
4.3 กระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงาน	3.78	สำคัญมากที่สุด
4.4 กระแสเงินสดจากกิจกรรมลงทุน	3.66	สำคัญมากที่สุด
4.5 กระแสเงินสดจากกิจกรรมจัดหาเงิน	3.66	สำคัญมากที่สุด
5. ข้อมูลของส่วนของผู้ถือหุ้น		
5.1 เงินปันผลต่อหุ้นสามัญ	3.74	สำคัญมากที่สุด
5.2 กำไรต่อหุ้นสามัญ	3.74	สำคัญมากที่สุด
5.3 จำนวนหุ้นสามัญที่ออกจำหน่ายแล้ว	3.06	สำคัญมาก
5.4 หลักทรัพย์ของบริษัท	3.72	สำคัญมากที่สุด
5.5 มูลค่าหุ้นที่ตราไว้	3.06	สำคัญมาก
5.6 เงินปันผลจ่ายรวม	3.74	สำคัญมากที่สุด
5.7 พันธะผูกพันของบริษัทในการออกหุ้นสามัญ	3.70	สำคัญมากที่สุด
5.8 ทุนหุ้นสามัญที่ชำระแล้ว	3.09	สำคัญมาก
5.9 นายทะเบียนหลักทรัพย์ของบริษัท	3.03	สำคัญมาก
5.10 จำนวนหุ้นสามัญที่มีการซื้อขายในรอบปี	3.81	สำคัญมากที่สุด
5.11 กำไรต่อหุ้นสามัญปรับลด	3.74	สำคัญมากที่สุด
5.12 เงินปันผลระหว่างกาล	3.73	สำคัญมากที่สุด
5.13 การเปลี่ยนแปลงของทุนหุ้นสามัญจดทะเบียน	3.51	สำคัญมากที่สุด
5.14 เงินปันผลต่อหุ้นบุริมสิทธิ	3.51	สำคัญมากที่สุด
5.15 กำไรต่อหุ้นบุริมสิทธิ	3.66	สำคัญมากที่สุด
5.16 รายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ 10 รายแรก	3.74	สำคัญมากที่สุด
5.17 สัดส่วนการถือหุ้นของผู้ถือหุ้นรายใหญ่ 10 รายแรก	3.66	สำคัญมากที่สุด
6. นโยบายการบัญชี		

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	น้ำหนักความสำคัญของข้อมูล (Weight)	
	ค่าเฉลี่ย	ความสำคัญ
6.1 งบการเงินจัดทำตามมาตรฐานการบัญชีไทย	3.78	สำคัญมากที่สุด
6.2 งบการเงินจัดทำขึ้นโดยถือหลักเกณฑ์การบันทึกบัญชีตามราคาทุนเดิม	3.76	สำคัญมากที่สุด
6.3 การรวมกิจการ	3.86	สำคัญมากที่สุด
6.4 คำจำกัดความของเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	3.84	สำคัญมากที่สุด
6.5 เงินลงทุนในหลักทรัพย์เพื่อขาย	3.86	สำคัญมากที่สุด
6.6 เงินลงทุนในบริษัทร่วม	3.87	สำคัญมากที่สุด
6.7 เงินลงทุนในบริษัทย่อย	3.87	สำคัญมากที่สุด
6.8 วิธีการตีราคาสินค้าคงเหลือตามราคาทุน	3.87	สำคัญมากที่สุด
6.9 สัญญาเช่าการเงิน	3.86	สำคัญมากที่สุด
6.10 การตัดจำหน่ายต้นทุนการวิจัยและพัฒนา	3.87	สำคัญมากที่สุด
6.11 การตัดจำหน่ายค่าความนิยม	3.77	สำคัญมากที่สุด
6.12 เงินบำเหน็จ บำนาญ และเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ	3.74	สำคัญมากที่สุด
6.13 บริษัทภายนอกเป็นผู้จัดการเงินกองทุน	3.78	สำคัญมากที่สุด
6.14 ภาษีเงินได้รวมถึงภาษีเงินได้รอการตัดบัญชี	3.77	สำคัญมากที่สุด
6.15 วิธีการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศเป็นเงินบาท	3.77	สำคัญมากที่สุด
6.16 วิธีการบันทึกรายการกำไร (ขาดทุน) จากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศเป็นเงินบาท	3.73	สำคัญมากที่สุด
6.17 ประมวลการหนี้สิน	3.73	สำคัญมากที่สุด
6.18 ภาระผูกพันและหนี้สินที่อาจเกิดขึ้น	3.73	สำคัญมากที่สุด
6.19 ส่วนได้เสียของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย	3.77	สำคัญมากที่สุด
6.20 นโยบายการบัญชีสำหรับรายการพิเศษ	3.74	สำคัญมากที่สุด
7. ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง		
7.1 รายงานเหตุการณ์สำคัญ ๆ และแผนการหลัก ๆ จากประธานกรรมการบริษัท	3.14	สำคัญมาก
7.2 จุดเด่นทางการเงินและข้อมูลทางการเงินโดยสรุป	3.42	สำคัญมาก
7.3 การตลาดและภาวะการแข่งขันของธุรกิจ	3.42	สำคัญมาก
7.4 โครงการวิจัยและพัฒนา	3.42	สำคัญมาก
7.5 รายจ่ายฝ่ายทุน	3.47	สำคัญมาก
7.6 รายละเอียดเกี่ยวกับกรรมการบริษัท ผู้บริหาร และผู้มีอำนาจควบคุมของบริษัท	3.52	สำคัญมากที่สุด
7.7 ค่าตอบแทนกรรมการบริษัทและผู้บริหาร	3.43	สำคัญมาก
7.8 ข้อมูลทั่วไปในหมายเหตุประกอบงบการเงิน	3.48	สำคัญมาก
7.9 กำไร (ขาดทุน) สุทธิที่เป็นของผู้ถือหุ้นสามัญ	3.37	สำคัญมาก
7.10 จำนวนหุ้นสามัญถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก	3.43	สำคัญมาก

5.4.1.2 การทำงานของคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) ควรจะนำดัชนีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีของงานวิจัยนี้ไปวิเคราะห์ว่า รายงานประจำปีของบริษัทจดทะเบียน ได้เปิดเผยข้อมูลที่มีประโยชน์ตรงตามหลักการป้องกันผู้ถือหุ้นหรือผู้ลงทุนอยู่ในระดับใดและรายการใดที่มีปัญหา เพื่อจะได้ควบคุมให้เป็นไปตามข้อกำหนดและมาตรฐานการบัญชีที่ถูกต้องตามกฎหมายต่อไป ซึ่งรายละเอียดแต่ละรายการปรากฏตามข้อมูลข้างล่างนี้

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	มีการเปิดเผยข้อมูลใน รายงานประจำปี 2548	
	จำนวนบริษัท	คิดเป็น (%)
1. ข้อมูลทั่วไปของบริษัท		
1.1 ที่ตั้ง / โทรศัพท์ / โทรสาร / โสมเพจ	38	76
1.2 ลักษณะผลิตภัณฑ์และบริการ	39	78
1.3 ลักษณะการจำหน่ายและช่องทางการจัดจำหน่าย	10	20
1.4 โครงสร้างการจัดการ	47	94
1.5 บริษัทย่อย บริษัทร่วม และกิจการร่วมค้า	23	46
1.6 โครงการดำเนินงานในอนาคต	21	42
1.7 บุคลากร	25	50
1.8 ภาพรวมการประกอบธุรกิจของบริษัทในรอบปี	44	88
2. งบดุล		
2.1 เอกลักษณะของงบดุล	50	100
2.2 สินทรัพย์หมุนเวียนแยกแสดงรายการจากสินทรัพย์ไม่หมุนเวียน	40	80
2.3 หนี้สินหมุนเวียนแยกแสดงรายการจากหนี้สินไม่หมุนเวียน	40	80
2.4 ส่วนของผู้ถือหุ้นแยกแสดงรายการจากหนี้สิน	40	80
2.5 กำไร (ขาดทุน) สะสม จัดสรรแล้วแยกแสดงรายการจากกำไร (ขาดทุน) สะสม ยังไม่ได้จัดสรร	49	98
2.6 เงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	40	80
2.7 ลูกหนี้การค้า	39	78
2.8 สินค้าคงเหลือ	35	70
2.9 สินทรัพย์หมุนเวียนอื่น	48	96
2.10 ที่ดิน อาคาร และอุปกรณ์	49	98
2.11 สินทรัพย์ไม่มีตัวตน	28	56
2.12 รวมสินทรัพย์	50	100
2.13 ส่วนของผู้ถือหุ้น แสดงยอดต้นปีและสิ้นปี	49	98
2.14 กำไร (ขาดทุน) สะสมจัดสรรแล้วแยกแสดงสำรองตามกฎหมายและอื่นๆ	17	34

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	มีการเปิดเผยข้อมูลใน รายงานประจำปี 2548	
	จำนวนบริษัท	คิดเป็น (%)
3. งบกำไรขาดทุน		
3.1 เอกสิทธิ์ของงบกำไรขาดทุน	50	100
3.2 งบกำไรขาดทุนของงบการเงินรวม	50	100
3.3 รายได้จากการขาย	40	80
3.4 ต้นทุนขาย	33	66
3.5 ค่าใช้จ่ายในการขายและบริหาร	39	78
3.6 กำไร (ขาดทุน) จากอัตราแลกเปลี่ยน	27	54
3.7 ภาษีเงินได้นิติบุคคล	9	18
3.8 กำไร (ขาดทุน) จากกิจกรรมตามปกติ	6	12
3.9 กำไร (ขาดทุน) จากรายการพิเศษ	6	12
3.10 กำไร (ขาดทุน) สุทธิที่เป็นของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย	44	88
3.11 กำไร (ขาดทุน) สุทธิสำหรับปี	50	100
4. งบกระแสเงินสด		
4.1 เอกสิทธิ์ของงบกระแสเงินสด	50	100
4.2 งบกระแสเงินสดของงบการเงินรวม	50	100
4.3 กระแสเงินสดจากกิจกรรมดำเนินงาน	50	100
4.4 กระแสเงินสดจากกิจกรรมลงทุน	50	100
4.5 กระแสเงินสดจากกิจกรรมจัดหาเงิน	50	100
5. ข้อมูลของส่วนของผู้ถือหุ้น		
5.1 เงินปันผลต่อหุ้นสามัญ	40	80
5.2 กำไรต่อหุ้นสามัญ	44	88
5.3 จำนวนหุ้นสามัญที่ออกจำหน่ายแล้ว	32	64
5.4 หลักทรัพย์ของบริษัท	3	6
5.5 มูลค่าหุ้นที่ตราไว้	50	100
5.6 เงินปันผลจ่ายรวม	38	76
5.7 พันธะผูกพันของบริษัทในการออกหุ้นสามัญ	24	48
5.8 ทุนหุ้นสามัญที่ชำระแล้ว	50	100
5.9 นายทะเบียนหลักทรัพย์ของบริษัท	33	66
5.10 จำนวนหุ้นสามัญที่มีการซื้อขายในรอบปี	8	16
5.11 กำไรต่อหุ้นสามัญปรับลด	36	72
5.12 เงินปันผลระหว่างกาล	15	30
5.13 การเปลี่ยนแปลงของทุนหุ้นสามัญจดทะเบียน	24	48

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	มีการเปิดเผยข้อมูลใน รายงานประจำปี 2548	
	จำนวนบริษัท	คิดเป็น (%)
5.14 เงินปันผลต่อหุ้นบุริมสิทธิ	6	12
5.15 กำไรต่อหุ้นบุริมสิทธิ	3	6
5.16 รายชื่อผู้ถือหุ้นรายใหญ่ 10 รายแรก	46	92
5.17 สัดส่วนการถือหุ้นของผู้ถือหุ้นรายใหญ่ 10 รายแรก	46	92
6. นโยบายการบัญชี		
6.1 งบการเงินจัดทำตามมาตรฐานการบัญชีไทย	44	88
6.2 งบการเงินจัดทำขึ้นโดยถือหลักเกณฑ์การบันทึกบัญชีตามราคาทุนเดิม	24	48
6.3 การรวมกิจการ	4	8
6.4 คำจำกัดความของเงินสดและรายการเทียบเท่าเงินสด	40	80
6.5 เงินลงทุนในหลักทรัพย์เพื่อขาย	27	54
6.6 เงินลงทุนในบริษัทร่วม	45	90
6.7 เงินลงทุนในบริษัทย่อย	47	94
6.8 วิธีการตีราคาสินค้าคงเหลือตามราคาทุน	24	48
6.9 สัญญาเช่าการเงิน	18	36
6.10 การตัดจำหน่ายต้นทุนการวิจัยและพัฒนา	7	14
6.11 การตัดจำหน่ายค่าความนิยม	23	46
6.12 เงินบำเหน็จ บำนาญ และเงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ	47	94
6.13 บริษัทภายนอกเป็นผู้จัดการเงินกองทุน	0	0
6.14 ภาษีเงินได้รวมถึงภาษีเงินได้รอการตัดบัญชี	30	60
6.15 วิธีการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศเป็นเงินบาท	46	92
6.16 วิธีการบันทึกรายการกำไร (ขาดทุน) จากการแปลงค่าเงินตราต่างประเทศ เป็นเงินบาท	37	74
6.17 ประมาณการหนี้สิน	36	72
6.18 ภาระผูกพันและหนี้สินที่อาจจะเกิดขึ้น	36	72
6.19 ส่วนได้เสียของผู้ถือหุ้นส่วนน้อย	4	8
6.20 นโยบายการบัญชีสำหรับรายการพิเศษ	1	2
7. ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้อง		
7.1 รายงานเหตุการณ์สำคัญ ๆ และแผนการหลัก ๆ จากประธานกรรมการ บริษัท	46	92
7.2 จุดเด่นทางการเงินและข้อมูลทางการเงินโดยสรุป	48	96
7.3 การตลาดและภาวะการแข่งขันของธุรกิจ	36	72
7.4 โครงการวิจัยและพัฒนา	2	4
7.5 รายจ่ายฝ่ายทุน	15	30

รายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี	มีการเปิดเผยข้อมูลใน รายงานประจำปี 2548	
	จำนวนบริษัท	คิดเป็น (%)
7.6 รายละเอียดเกี่ยวกับกรรมการบริษัท ผู้บริหาร และผู้มีอำนาจควบคุมของ บริษัท	40	80
7.7 ค่าตอบแทนกรรมการบริษัทและผู้บริหาร	46	92
7.8 ข้อมูลทั่วไปในหมายเหตุประกอบงบการเงิน	50	100
7.9 กำไร (ขาดทุน) สุทธิที่เป็นของผู้ถือหุ้นสามัญ	6	12
7.10 จำนวนหุ้นสามัญถัวเฉลี่ยถ่วงน้ำหนัก	45	90

5.4.1.3 ผู้ที่ใช้รายงานประจำปีกลุ่มอื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มผู้ใช้ที่ให้น้ำหนักความสำคัญในข้อมูลทางการเงินรายการเดียวกันแตกต่างกัน และกลุ่มผู้ใช้ที่ให้น้ำหนักความสำคัญในข้อมูลทางการเงินรายการเดียวกันเท่ากัน ควรจะนำดัชนีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปีของงานวิจัยนี้ไปวิเคราะห์ว่ารายงานประจำปีของบริษัทจดทะเบียน มีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและน่าเชื่อถือได้ โดยข้อมูลที่ได้จะสะท้อนผลการดำเนินงานและฐานะทางการเงินของกิจการอย่างเที่ยงธรรม สะท้อนให้เห็นถึงเนื้อหาเชิงเศรษฐกิจมากกว่ารูปแบบทางกฎหมายของรายการและเหตุการณ์ทางบัญชี มีความเป็นกลางและปราศจากการลำเอียง มีความระมัดระวัง และมีความครบถ้วนในทุกกรณีที่มีนัยสำคัญ หรือไม่ อย่างไร โดยกำหนดดัชนีรายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ประกอบด้วยข้อมูลทางการเงินได้แก่ ข้อมูลทั่วไป งบดุล งบกำไรขาดทุน งบกระแสเงินสด ข้อมูลส่วนของผู้ถือหุ้น นโยบายการบัญชี และข้อมูลเพิ่มเติม จำนวน 85 รายการ ซึ่งมีวิธีการนำไปใช้แต่ละกลุ่ม ดังนี้

1) กลุ่มผู้ใช้รายงานประจำปีที่ให้น้ำหนักความสำคัญของข้อมูลทางการเงินรายการเดียวกันแตกต่างกัน

ซึ่งผู้ในกลุ่มนี้ จะให้น้ำหนักความสำคัญในข้อมูลทางการเงินรายการเดียวกันแตกต่างกันได้ ถึงอย่างไรก็ตามวิธีนี้ดึงดูดความสนใจจากปฏิกิริยาการรับรู้ของกลุ่มผู้ใช้หลายกลุ่ม ซึ่งการรับรู้ของกลุ่มผู้ใช้ที่แตกต่างกันจะมีการตัดสินใจเชิงคุณภาพ และความมีประโยชน์ของข้อมูลทางการเงิน ที่มีต่อกลุ่มผู้ใช้อย่างหลากหลายและไม่เท่ากัน การตัดสินใจของแต่ละบุคคลอาจจะออกมาเท่ากับบุคคลอื่น หรือแตกต่างจากผู้ในกลุ่มอื่นโดยขึ้นกับความเป็นกลางของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ ควรจะใช้วิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีแบบถ่วงน้ำหนัก (Weighted Disclosure Index หรือ WI) ซึ่งมีวิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนี้

$$WI = \sum_{i=1}^{85} W * R / 1360 \quad \text{ซึ่ง } WI \text{ มีค่าระหว่าง } 0 \text{ ถึง } 1 \text{ หรือ } 0 \leq WI \leq 1$$

ที่ซึ่ง :

W (Weight) คือ น้ำหนักความสำคัญของข้อมูล ถ้ามีค่าเท่ากับ 4 หมายถึง ข้อมูลมีน้ำหนักความสำคัญมากที่สุด (ระหว่าง 80-100%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 3 หมายถึง ข้อมูลมีน้ำหนักความสำคัญมาก (ระหว่าง 70-79%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 2 หมายถึง ข้อมูลมีน้ำหนักความสำคัญปานกลาง (ระหว่าง 60-69%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 1 หมายถึง ข้อมูลมีน้ำหนักความสำคัญน้อย (ระหว่าง 50-59%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 0 หมายถึง ข้อมูลไม่มีน้ำหนักความสำคัญ (ระหว่าง 0-49%)

R (Rating) คือ การประเมินการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ถ้ามีค่าเท่ากับ 4 หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมด (100 %) ถ้ามีค่าเท่ากับ 3 หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลมาก (51-99%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 2 หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลปานกลาง (50 %) ถ้ามีค่าเท่ากับ 1 หมายถึง มีการเปิดเผยข้อมูลน้อย (1-49%) ถ้ามีค่าเท่ากับ 0 หมายถึง ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลทั้งหมด (0 %) ในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน

สรุปผลการวิเคราะห์วิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีแบบถ่วงน้ำหนัก โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์จากผลการวิจัยของการจัดอันดับการเปิดเผยข้อมูลของ Center for International Financial Analysis and Research (CIFAR, 1995) ที่ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 16 จาก 20 อันดับ โดยได้รับคะแนนเฉลี่ย 66 คะแนนหรือคิดเป็น 0.78 (หรือ 78%) ถ้าค่าที่คำนวณได้มากกว่า 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินสูงกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งสูงยิ่งดี แต่ถ้าค่าที่คำนวณได้น้อยกว่า 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินต่ำกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งต่ำยิ่งไม่ดี นอกจากนี้ถ้าค่าที่คำนวณได้เท่ากับ 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินเท่ากับเกณฑ์หรือมีความหมายว่าพอ ๆ กัน

2) กลุ่มผู้ใช้งารายงานประจำปีที่น่าหนักความสำคัญของข้อมูลทางการเงินบัญชีรายการเดียวกันเท่ากัน

ซึ่งผู้ใช้งารายงานประจำปีจะให้ความสำคัญเพื่อผู้ใช้งารายงานประจำปีแต่ละกลุ่มเท่ากัน ผลประโยชน์โดยเฉพาะของการใช้วิธีนี้คือวิธีนี้เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้ใช้งารายงานประจำปีโดยเฉพาะเจาะจง ยอมรับการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นอิสระ ควรจะใช้วิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีแบบไม่ถ่วงน้ำหนัก (Unweighted Disclosure Index หรือ UWI) ซึ่งมีวิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ดังนี้

$$M = \sum_{i=1}^n ED_i$$

ที่ซึ่ง M (Maximum Expected Item) หมายถึง จำนวนข้อมูลสูงสุดที่คาดว่าจะมีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน

ED (Expected Disclosure) หมายถึง บริษัทควรจะมีการเปิดเผยข้อมูลนี้ในรายงานประจำปี

n (Maximum number of items) หมายถึง จำนวนข้อมูลที่คาดว่าจะมีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ซึ่งจะมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนข้อมูล 85 รายการ

$$TD = \sum_{i=1}^m AD_i$$

ที่ซึ่ง TD (Total Disclosure) หมายถึง จำนวนข้อมูลรวมที่มีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน

AD (Actual Disclosure) หมายถึง ถ้ามีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี มีค่าเท่ากับ 1 และถ้าไม่มีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี มีค่าเท่ากับ 0

m (Actual number of items) หมายถึง จำนวนข้อมูลจริงที่มีการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี ซึ่งจะมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับจำนวนข้อมูล n รายการ ตัวอย่าง เช่น เมื่อดัชนีระบุว่าควรจะมีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ดังนั้นถ้าบริษัทไม่มีการเปิดเผยข้อมูลก็จะได้ 0 คะแนน แต่ถ้าบริษัทไม่มีการค้า หรือสินทรัพย์ หรือหนี้สินเป็นเงินตราต่างประเทศ แสดงว่ารายการนี้ไม่เหมาะสมที่จะใช้วัดค่าจึงให้ตัดรายการนี้ออกจากดัชนีวัดค่า ดังนั้นค่าของ m จึงมีค่าน้อยกว่าหรือเท่ากับ ค่าของ n (Maximum number of items)

$$UWI = TD / M$$

ซึ่ง UWI มีค่าระหว่าง 0 ถึง 1 หรือ

$$0 \leq UWI \leq 1$$

สรุปผลการวิเคราะห์วิธีการวัดค่าระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีแบบไม่ถ่วงน้ำหนัก โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์จากผลการวิจัยของการจัดอันดับการเปิดเผยข้อมูลของ Center for International Financial Analysis and Research (CIFAR, 1995) ที่ประเทศไทยอยู่อันดับที่ 16 จาก 20 อันดับ โดยได้รับคะแนนเฉลี่ย 66 คะแนนหรือคิดเป็น 0.78 (หรือ 78%) ถ้าค่าที่คำนวณได้มากกว่า 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินสูงกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งสูงยิ่งดี แต่ถ้าค่าที่คำนวณได้น้อยกว่า 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินต่ำกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งต่ำยิ่งไม่ดี นอกจากนี้ถ้าค่าที่คำนวณได้เท่ากับ 0.78 ควรจะสรุปผลว่าบริษัทนั้นมีระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินเท่ากับเกณฑ์หรือมีความหมายว่าพอ ๆ กัน

5.4.2 ข้อเสนอแนะจากการนำผลการวิจัยไปใช้สนับสนุนทฤษฎีที่ใช้ ได้แก่

5.4.2.1 ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการกำกับดูแลกิจการ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี 2548 ที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ทางการเงิน โดยมีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นการสนับสนุนว่าคุณลักษณะตามหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดี (Good Corporate Governance Characteristics) จะลดปัญหาความขัดแย้งระหว่างตัวการและตัวแทนในทฤษฎีตัวแทน (Agency Theory) และก่อให้เกิดการจัดทำรายงานทางการเงินที่จะมีช่องว่างระหว่างข้อมูลที่ได้รับระหว่างตัวการ และตัวแทนลดลงเหลือน้อยที่สุด และนำไปสู่การพัฒนาการกระทำการตัดสินใจของผู้ลงทุนในการลงทุน ซึ่งมีผลทำให้เกิดประสิทธิภาพ ในการจัดสรรทรัพยากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินทุนจะถูกแบ่งสรรปันส่วนอย่างถูกต้องแม่นยำขึ้น สิ่งอื่นที่จะตามมาคือการพัฒนาตลาดทุนหรือตลาดหลักทรัพย์ที่ซึ่งส่งผลให้มีการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจสูงขึ้น และมีการพัฒนาคุณภาพของสังคม ซึ่งงานวิจัยนี้แนะนำให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยควรจะต้องปฏิบัติตามหลักการการกำกับดูแลกิจการที่ดี ข้อพึงปฏิบัติที่ดีสำหรับกรรมการบริษัทจดทะเบียน และแนวทางการปฏิบัติที่ดีของคณะกรรมการตรวจสอบที่ออกโดยตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เพื่อจะได้ส่งผลกระทบให้ระดับการเปิดเผย

ข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินสูงกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งสูงยิ่งดี เพื่อจะพัฒนาคุณภาพของรายงานทางการเงินและเป็นการสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักลงทุนมากขึ้น โดยสอดคล้องกับหลักการการป้องกันผู้ลงทุนหรือผู้ถือหุ้น (Shareholder/Investor Protection) ภายใต้หลักการนี้ คุณภาพของข้อมูลทางการเงินถูกกำหนดขึ้นต้นในความสัมพันธ์ในการป้องกันผู้ถือหุ้น หรือผู้ลงทุนด้วยการเปิดเผยข้อมูลอย่างครบถ้วน และยุติธรรม

5.4.2.2 ผลการวิจัยพบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเฉพาะของธุรกิจ และระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี 2548 ที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ทางการเงิน โดยมีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้เป็นการยืนยันว่าลักษณะเฉพาะของธุรกิจ (Firm-Specific Characteristics) จะสนับสนุนทฤษฎีความถูกต้องตามกฎหมาย (Legitimacy Theory) ทฤษฎีนี้อยู่บนแนวคิดของสัญญาข้อตกลงและสิทธิทางสังคม และการอยู่ร่วมกันที่องค์กรเหล่านี้จะต้องกระทำตามกฎหมาย ดังนั้นงานวิจัยนี้แนะนำให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ควรจะปฏิบัติตามกฎหมายบริษัทมหาชน (Public Company Act) รวมถึงกฎหมายบัญชี คือ พระราชบัญญัติการบัญชี พ.ศ. 2543 ข้อบังคับของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ (ก.ล.ต.) เพื่อจะได้ส่งผลกระทบให้ระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินสูงกว่าเกณฑ์หรือมีความหมายว่ายิ่งสูงยิ่งดี เพื่อจะลดข้อมูลความไม่สมส่วนกันระหว่างผู้ใช้ข้อมูลภายในและผู้ใช้ข้อมูลภายนอกบริษัท ซึ่งมีความหมายว่าข้อมูลในรายงานประจำปีมีความเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจและน่าเชื่อถือได้ โดยข้อมูลที่ได้อาจสะท้อนผลการดำเนินงานและฐานะทางการเงินของบริษัทอย่างถูกต้องตามกฎหมาย

5.5 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

5.5.1 ควรมีการวิจัยซ้ำในเรื่องนี้ ในช่วงระยะเวลาอื่น หรือในกลุ่มธุรกิจอื่น ทั้งนี้เนื่องจากเวลาเปลี่ยนไป หรือกลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนไป อาจจะส่งผลทำให้สภาพแวดล้อมทางการบัญชีเปลี่ยนแปลงไปด้วย และยากแก่การควบคุม ซึ่งอาจจะส่งผลต่อปัจจัยทางธุรกิจให้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้

5.5.2 ควรทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน จากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก วิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก และวิธีอื่นที่อาจจะมีขึ้นในอนาคต

5.5.3 ควรทำการศึกษาปัจจัยทางธุรกิจ ได้แก่ ลักษณะการกำกับดูแลกิจการของธุรกิจ และลักษณะเฉพาะของธุรกิจ ที่มีอิทธิพลต่อระดับการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงินจากดัชนีการเปิดเผยข้อมูลวิธีถ่วงน้ำหนัก และวิธีไม่ถ่วงน้ำหนัก โดยการศึกษาครั้งนี้ใช้คะแนนรวมทั้งหมดเพียงค่าเดียว จากดัชนีรายการการเปิดเผยข้อมูลในรายงานประจำปี สำหรับการวิเคราะห์ทางการเงิน ประกอบด้วยข้อมูลทางการบัญชีได้แก่ ข้อมูลทั่วไป งบดุล งบกำไรขาดทุน งบกระแสเงินสด ข้อมูลส่วนของผู้อื้อหนี้ นโยบายการบัญชี และข้อมูลเพิ่มเติมจำนวน 85 รายการ ซึ่งในอนาคตอาจจะมีการแบ่งกลุ่มคะแนนใหม่จาก 7 กลุ่มย่อยดังที่กล่าวมาก็ได้ เพราะเมื่อมีการแบ่งออกเป็นส่วนใหม่ระดับคะแนนที่ได้อาจจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย ซึ่งอาจจะทำให้ตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมได้